

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-371/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu toga suda Goranu Jokiću, u pravnoj stvari tužitelja Dalibora Ivankovića, OIB: 15103881562, iz Samatovaca, Đure Sabo 2, zastupanog po punomoćniku Branku Kobašu, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Banka Kovanica d.d., OIB: 33039197637, sa sjedištem u Varaždinu, Petra Preradovića 29, zastupana po punomoćniku Ivani Radelj, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne rasprave održane 1. srpnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, Ivana Uranjeka, odvjetnika iz Valpova, odlukom objavljenom 17. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl.7. Ugovora o nenamjenskom kreditu uz valutnu klauzulu br. 00000009171, sklopljenog dana 30.09.2015. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koja glasi: „Kod isplate kredita Korisnik se obvezuje platiti jednokratne troškove obrade u iznosu od 2,00 % (slovima: dvaposto) iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku Banka Kovanica d.d., OIB: 33039197637, sa sjedištem u Varaždinu, Petra Preradovića 29, da tužitelju Daliboru Ivankoviću, OIB: 15103881562, iz Samatovaca, Đure Sabo 2 plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 256,55 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 17. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska

središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka iznad iznosa od 256,55 eura do iznosa od 936,55 eura, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome sudu 4. travnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti. U tužbi u bitnom navodi da je u svojstvu korisnika kredita sa tuženikom, kao kreditorom sklopio dana 30. rujna 2015. Ugovor o kreditu br. 00000009171, dalje u tekstu: Ugovor. Tuženik je Ugovorom tužitelju, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 13.600,00 eura i to prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za valutu EUR važećem na dan korištenja kredita. Tužitelj se obvezao navedeni iznos kredita vratiti s pripadajućim kamatama na rok od 144 mjeseci. Predmetnim Ugovorom u članku 7. ugovorena je jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtijeva u iznosu od 2,00% od ukupnog iznosa odobrenog kredita, s tim da se ista plaća kod isplate kredita. Tužitelj naglašava da se o toj odredbi, koja se u svakodnevnom govoru naziva i odredbom o ulaznoj naknadi, nije pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Zbog toga smatra da tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Slijedom svega navedenog smatra da predmetna odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega istu smatra nepoštenom i ništetnom. Stoga traži da sud nakon provedenog postupka usvoji tužbeni zahtjev tužitelja te da presudom utvrdi da je predmetna odredba ništetna. Uz to traži da sud obveže tuženika da tužitelju nadoknadi troškove ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnom naveo da osporava tužbu i tužbeni zahtjev, kako u pogledu pravnog temelja, tako i u odnosu na visinu, te predlaže po provedenom dokaznom postupku odbaciti tužbu, podredno odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja i naložiti tužitelju da tuženiku nadoknadi trošak prouzročen vođenjem ovoga parničnog postupka. Prigovara vrijednosti predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi te smatra da tužitelj nije obrazložio zbog čega je naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.340,50 eura kad traži utvrđenje ništetnosti bez isplate. Naglasio je da osporava tužitelju svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu. Istaknuo je da je bio ovlašten ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtijeva jer takvo ugovaranje, odnosno naplata nije u suprotnosti s pozitivnim propisima koji su bili na snazi u to vrijeme.

3. Tijekom postupka stranke su u cijelosti ostale kod svojih navoda iz tužbe, odnosno odgovora na tužbu. Tuženik je na pripremnom ročištu, koje je održano 21. svibnja 2026., naglasio da je temeljem sporne odredbe od tužitelja naplatio naknadu u iznosu od 275,00 eura pa smatra da bi vrijednost predmeta spora trebala biti utvrđena upravo u tom iznosu. Stoga je Sud na pripremnom ročištu na zapisniku u obliku

rješenja donio odluku kojom je utvrđena vrijednost predmeta spora u iznosu od 275,00 eura. To stoga što je tužitelj u predmetnom sporu istaknuo samo zahtjev za utvrđenje ništetnosti bez zahtjeva za činidbu u obliku isplate ako se utvrdi ništetnost sporne odredbe. U takvim okolnostima prema stavu ovog Suda vrijednost predmeta spora određuje se prema vrijednosti predmeta spora za mogući naknadni zahtjev za činidbu jer ovako postavljeni deklaratorni zahtjev treba ubuduće poslužiti za ocjenu mogućeg zahtjeva za činidbu. Zbog toga je sud postupajući po prigovoru tuženika temeljem ovlasti iz čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje ZPP) na raspravnom zapisniku odredio vrijednost predmeta spora na naprijed opisani način

4. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja na okolnosti ima li isti svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu, je li neposredno pregovarao s tuženikom o spornoj odredbi Ugovora te je li od tuženika dobio potpune informacije i obavijesti koje se odnose na spornu odredbu. Na okolnost uputa, informacija i pojašnjenja koja je tužitelju moguće dala prilikom sklapanja predmetnog Ugovora u svojstvu svjedoka saslušana je Antonija Iličić, zaposlenica tuženika koja je u ime tuženika pregovarala sa tužiteljem oko sklapanja Ugovora. Na kraju dokaznog postupka izvršen je uvid te je pročitana dokumentaciju sadržanu u spisu i to: Ugovor o nenamjenskom kreditu uz valutnu klauzulu str. 4-9 spisa, isplatni nalog str. 10 spisa, otplatni plan str. 11-14 spisa, dopis tužitelja upućen tuženiku str. 15 spisa, zahtjev za kredit str. 42 spisa, potvrda poslodavca str. 43 spisa, obračun isplaćene plaće str. 44-46 spisa, obrazac IP str. 47,48 spisa, obrazac o informacijama prije sklapanja ugovora o kreditu str. 49-53 spisa, odluka o naknadama za usluge i proizvode tuženika u poslovanju s građanstvom str. 54-48 spisa, metodologija promjene kamatnih stopa u poslovanju s građanima str. 69-74 spisa, informativni letak nenamjenski gotovinski kredit uz valutnu klauzulu u eur str 75-76 spisa, izjava za Hrvatski registar po kreditima str. 77, kreditno izvješće potrošača str. 78-83 spisa, telefonska provjera podataka str. 84,85 spisa, podaci o solventnosti str. 86 spisa, potvrda Porezne uprave str. 87 spisa, potvrda iz očevidnika Fine str. 88 spisa, potvrda o stanju kredit kod Erste Bank d.d. u svrhu prijevremene otplate str. 89 spisa, potvrda o računu str. 90 spisa, potvrda Kent Bank d.d. str. 91 spisa, polica osiguranja života str. 92 i 93 spisa, kreditni prijedlog str. 94,95 spisa, podaci o traženom kreditu str. 96 spisa, isplatni nalog str. 97 spisa..

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe čl. 7. Ugovora (str. 4-9 spisa) kojom je ugovorena naplata naknade za jednokratne troškove obrade kredita u iznosu od 2,00 % od ugovorenog iznosa kredita.

6. Među strankama nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora sklopljen predmetni Ugovor dana 30. rujna 2015. (str. 4-9 spisa). Također nije sporno da je tuženik od tužitelja naplatio naknadu za obavljanje bankarskih usluga prilikom obrade kreditnog zahtjeva u iznosu od 275,00 eura jer tuženik navode tužitelja naplati tog iznosa nije osporavao. Navedena naknada naplaćena je od tužitelja prilikom isplate kredita.

7. Među strankama je sporno je li ništetna odredba temeljem koje je tuženik od tužitelja naplatio naknadu za jednokratne troškove obrade kredita u iznosu od 2,00 %

od ugovorenog iznosa kredita, a koja je sadržana u članku 7. Ugovora. Sporno je ima li tužitelj svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu.

8. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit podigao radi zatvaranja obveza koje je imao od ranije, a koje su nastale zbog toga što je podizao novčana sredstva radi podmirivanja životnih potreba sebe i svoje obitelji. Naglasio je da te obveze nisu nastale vezano za obavljanje nekakve djelatnosti, obrta niti slobodnog zanimanja, jer se u to vrijeme nije bavio slobodnom djelatnošću, obrtom... već je radio kod poslodavca za plaću. Zbog protoka vremena ne sjeća se je li pribavljao ponude od Kent banke i od drugih banaka. Obratio se je tuženiku jer nije htio podizati kredit kod Erste banke. Vezano za spornu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva rekao je da je postavio upit u banci zašto istu naplaćuju, međutim rekli su mu samo da istu naplaćuju jer je to poslovna politika banke i da će ista biti naplaćena. Nisu mu rekli u kojem će iznosu naknada biti naplaćena, nisu mu pojašnjavali niti svrhu niti razlog, a niti namjenu naplate te naknade. Ne sjeća se da su mu davali prije potpisa ugovora bilo kakve letke informativnog karaktera da ih prouči. Ne sjeća se niti koju je dokumentaciju trebao dostaviti i što je sve potpisivao vezano za kredit jer je prošlo od tad puno vremena. Ugovor je sastavio netko u banci. Njemu je radi potpisa predan gotov ugovor. Nije mogao pregovarati o sadržaju pojedinih odredbi ugovora. Ne sjeća se je li pročitao dio Ugovora koji se odnosi na spornu naknadu. Također se ne sjeća da bi dobio na potpis informativni obrazac o informacijama o kreditu. Vezano za isplatni nalog u kojem je navedena naknada za obradu kredita sjeća se da su mu u banci rekli da ako ne potpiše isti tad neće moći dobiti kredit pa je onda potpisao taj nalog. Djelatnica banke, Antonija Iličić, nije mu dodatno pojašnjavala ništa za predmetnu naknadu. Potvrdio je da se njegovi potpisi nalaze na izjavi koja je sačinjena za Hrvatski registar obveza po kreditima te na isplatnom nalogu. U vrijeme podizanja kredita nitko od djelatnika tuženika nije mu na uvid predočio specifikaciju iz koje bi bio razvidan obračun administrativnih i drugih troškova zbog kojih se naplaćuje sporna naknada.

8.1. Ovako dan iskaz sud u cijelosti smatra istinitim jer je tužitelj iskazivao jasno i okolnosno u skladu sa sjećanjem. Njegov iskaz u skladu je sa sadržajem Ugovora iz kojeg je razvidno da je *Ugovor* sastavljen od strane tuženika (banke), prema unificiranom obrascu uz upotrebu strogo formalnih, laiku teško razumljivih izraza, u kojem se mijenjaju samo osobni podaci korisnika kredita te iznos kredita i rok otplate. U takvim okolnostima, životno je da tužitelj kao laik prije potpisa Ugovora nije imao mogućnost utjecati na sadržaj pojedinih odredbi Ugovora.

9. Iz iskaza svjedoka Antonije Iličić u bitnom proizlazi da joj je tužitelj poznat kao klijent tuženika. Kao zaposlenica tuženika osobno je sudjelovala kad sklapanja predmetnog ugovora. Kad se klijenti obrate sa zahtjevom za kredit s istima prvo obavi informativni razgovor u kojem prikupi informacije vezano za samu namjenu kredita, kreditnu sposobnost, upozna klijente s dokumentacijom koju je potrebno da dostave, a sve kako bi mogla utvrditi kreditnu sposobnost klijenta. Sve opisano odradila je i kad se je tuženik obratio sa zahtjevom za predmetni kredit. Objasnila je tužitelju da će biti naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i koliko ista iznosi. Rekla mu je da je razlog naplate vezan za troškove koje tuženik kao banka ima s obzirom da isti prije samog odobravanja kredita mora pribaviti podatke o kreditnim zaduženjima u drugim bankama, a koji se podaci naplaćuju te ih je tuženik dužan naplatiti. Također, upoznala ga je da mora popuniti i obraditi dokumentaciju koja se odnosi na osiguranje, obaviti

telefonski razgovor s poslodavcem radi kontrole podataka na obrascu koji popunjen dostavlja klijent od svog poslodavca. Naglasila je da klijentima djelatnici banke izdaju obrazac s informacijama o kreditu te je klijentima omogućeno da u roku od 15 dana odustanu od samog kredita. Potvrdila je da je u to vrijeme predmetna naknada bila propisana u postotku od 2%, međutim, ovisno o visini kredita i kretanju efektivne kamatne tope naglasila je da je postojala mogućnost korekcije samog iznosa kojeg je tuženik naplaćivao kao naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Poznato joj je da je predmetni kredit nenamjenski gotovinski kredit koji je tužitelj podigao za refinanciranje svojih ranijih obveza odnosno sredstvima iz predmetnog kredita isti je u cijelosti zatvorio kredit u Erste banci i dospjelo prekoračenje po tekućem računu kod Erste banke te je ostatak korišten za osobne potrebe. Pri tom naglašavam da je tužitelju ostao kredit koji je imao u Slatinskoj banci u otplati i prekoračenje po tekućem računu kod Slatinske banke. Također je iz kredita naplaćena naknada, interkalarna kamata i polica osiguranja. Tužitelj je potpisao izvješće za HROK jer je potpis isto preduvjet da tuženik može od HROK-a zatražiti podatke o njegovim kreditnim obvezama i zaduženjima koje ima, urednosti podmirivanja tih obveza, kao i podatke o eventualnim zaduženjima o otplati, a što je tuženiku potrebno da bi mogao utvrditi kreditnu sposobnost. Dakle, izradili smo za tužitelja HROK izvještaj te je tuženik platio HROK-u naknadu za taj izvještaj. Radi samog osiguranja obavili smo razgovor s tužiteljem vezano za njegovo zdravstveno stanje, ranija oboljenja i sl. jer te podatke moramo prikupiti kako bi iste mogli unijeti u kalkulator osiguravajuće kuće s kojom tuženik radi, a to je u konkretnom slučaju bilo Velebit osiguranje. S tužiteljem su pređene stavke ugovora o kreditu, objašnjene su mu odredbe samog ugovora vezano za rok otplate, naknade koje se naplaćuju i ostale relevantne podatke s tim da je i samom tužitelju ostavljeno vrijeme da detaljno pročita sam ugovor. Smatra da je tužitelj imao mogućnost pregovarati o uvjetima samog kredita, isti je mogao istaknuti da mu ne odgovara predmetna naknada i njezin iznos, da je to učinio, kontaktirali bi nadređene. Pojasnila je da su imali slučajeve u praksi vezano za samu naknadu kad su klijenti tražili da se ista smanji te im je nakon kontakta s nadređenim to i odobreno. Tužitelj nije tražio nikakve izmjene, potpisao je uredno i isplatni nalog u kojem je bila naznačena i visina predmetne naknade.

9.1. Iskaz svjedokinje Antonije Iličić sud također smatra istinitim jer je svjedokinja iskazivala jasno, okolnosno i životno. Njezin iskaz u cijelosti je sukladan sadržaju dokumentacije koju je tuženik tijekom postupka dostavio na sudski spis, a iz koje je razvidno da je prije samog potpisa Ugovora obavljeno niz radnji vezanih za prikupljanje potrebnih podataka za procjenu kreditne sposobnosti, osiguranje...

10. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, 30. rujna 2015. (str. 4-9 spisa), na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 41/2014, dalje ZZP/14). Iz čl. 49. st. 1. ZZP/14 proizlazi da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenju uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2. istog članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da iz st. 4. istog članka proizlazi da je teret dokaza o činjenici da se je o unaprijed sastavljenoj odredbi pojedinačno pregovaralo na trgovcu. Nadalje, iz čl. 55.

st. 1. i 2. ZZP/14 proizlazi da je nepoštena ugovorna odredba ništava te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Iz čl. 5. st. 1. toč. 15. ZZP/14 proizlazi da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

11. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO), kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 55. st. 2. ZZP/14. Štoviše iz čl. 324. st. 2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

12. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u skladu sa čl. 8. ZPP-a, a na temelju rezultata cjelokupnog postupka i primjene citiranih odredbi, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

13. Iz iskaza tužitelja saslušanog u dokaznom postupku proizlazi da je isti kredit utrošio za zatvaranje obveza po kreditima u drugoj banci, a što je potvrdila i svjedokinja Antonija Iličić. Obveze koje je zatvorio predmetnim kreditom također je podizao radi osobnih životnih potreba, dakle ta sredstva nije utrošio radi obavljanja poslovne djelatnosti jer je u to vrijeme radio kod poslodavca i ostvarivao dohodak od nesamostalnog rada (plaću). Iz svega navedenog proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Slijedom navedenog, tužitelja je u smislu čl. 5. st. 1. toč. 15. ZZP/14 s tuženikom kao trgovcem sklopio predmetni Ugovor u svrhe koje nisu namijenjene tužiteljevom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S druge strane tuženik u tom ugovornom odnosu djelovao je u okviru svoje djelatnosti pa stoga sud izvodi zaključak da je predmetni Ugovor potrošački.

14. Na tuženiku je temeljem citiranog čl. 49. st. 4. ZZP/14 bio teret dokaza da se pojedinačno pregovaralo o spornoj ugovornoj odredbi o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Međutim, tuženik u provedenom postupku po ocijeni ovog Suda nije dokazao tu činjenicu. Tužitelj je izjavio je upitao djelatnicu tuženika zašto naplaćuju spornu naknadu i koja je svrha i namjena naplate iste te da mu je rečeno da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva mora naplatiti temeljem politike banke. Iako je svjedokinja Antonija Iličić naglasila da je svim klijentima pa tako i tužitelju pojašnjavala

detaljno sve radnje koje tuženik mora odraditi u vidu ispunjavanja niza obrazaca radi provjere kreditne sposobnosti, osiguranja i drugih administrativnih poslova prije samog odobravanja kredita to nužno ne znači da je tužitelj kao laik razumio da je predmetna naknada ustvari trošak takvih radnji i da ista u konačnici predstavlja cijenu kredita. I sama je svjedokinja Antonija Iličić u svom iskazu naglasila da je sporna naknada u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora bila navedena u proporcionalnom, a ne fiksnom iznosu te da je Ugovor sastavio tuženik. Nije životno da se koštanje (trošak ili cijena) administrativnih poslova koje je tuženik imao vezano za predmetni kredit proporcionalno povisuje rastom iznosa kredita do te mjere da se naplaćuje za te poslove 2% od iznosa samog odobrenog kredita. Upravo zbog toga samo puko navođenje na nalogu za isplatu fiksnog iznosa sporne naknade dobivenog preračunavanjem iz proporcionalnog iznosa ne znači nužno da je tužitelj kao potrošač upoznat u svemu sa svrhom i namjenom naplate te naknade te da je isti shvatio da je ista trošak koji u konačnici ulazi u cijenu kredita i direktno utječe na njegove ukupne financijske obveze po tom kreditu. U takvim okolnostima treba naglasiti da nije dostatno niti da je tužitelju sporna odredba u vrijeme sklapanja ugovora pojašnjena gramatički kroz prezentaciju informativnih letaka ako mu suštinski nije bila razumljiva. Tuženik je tužitelju trebao pružiti potpune informacije temeljem kojih je tužitelj suštinski mogao shvatiti značenje odredbe o naplati naknade za bankarske usluge prilikom obrade kreditnog zahtjeva, a to je mogao samo da je jasno prikazao i pojasnio tužitelju visinu svakog pojedinog troška koji je imao vezano za obradu kreditnog zahtjeva jer bi na taj način, ne samo tužitelj, već i svaki drugi prosječni potrošač imao mogućnost procijeniti jesu li takvi troškovi opravdani, kao i je li oni stvarno odražavaju stvarnu cijenu kredita. Tek tad bi svaki prosječni potrošač mogao prema mišljenju ovog Suda izvesti zaključak da je naknada realna ili da je previsoka u odnosu na namjenu zbog koje se naplaćuje pa bi tek tad i mogao reagirati na način da prigovori i traži njezino sniženje. S obzirom da tuženik nije na jasan i transparentan način pojasnio i prezentirao tužitelju prije potpisivanja Ugovora od čega se sve sastoje i koliko koštaju pojedine radnje koje je obavio u fazi pripreme i obrade kreditnog zahtjeva, isti je suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača zbog čega je odredba o naplati naknade za obavljanje bankarskih usluga nepoštena u smislu, u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 49. st. 1. i 2. ZZP/14. Pri tome treba naglasiti da tuženik niti tijekom ovog postupka nije dostavio jasnu i transparentnu specifikaciju troškova koje je imao i zbog kojih je naplatio spornu naknadu. Nepoštenost predmetne odredbe temeljem čl. 55. st. 2. ZZP/14 posljedično povlači za sobom ništetnost onog djela odredbe 7. Ugovora, koji se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

15. Po stavu ovog Suda sama činjenica što je tužitelj kredit otplatio u cijelosti nije zapreka da se isti poziva na ništetnost predmetne ugovorne odredbe. Naime, prema čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se pa se na ništetnost ugovora ili pojedine njegove ugovorne odredbe može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao stranka Ugovora to u svakom slučaju jeste i za navedeno ima pravni interes budući da u slučaju utvrđenja ništetnosti može nastavno tražiti i povrat danog u izvršenju predmetne ništetne ugovorne odredbe. Zbog tih razloga bilo bi neosnovano tuženikovo prigovarivanje zastari te pozivanje da tužitelj nema pravni interes samo deklaratornim zahtjevom, bez istovremenog isticanja zahtjeva za isplatu, tražiti zaštitu svojih prava. Štoviše, u slučaju pravomoćnosti ove Presude, s obzirom

da je iznos naplaćene naknade temeljem predmetne odredbe među strankama nesporan, tuženik će dobrovoljnom isplatom tog iznosa moći izbjeći nastavno vođenje novog postupka za isplatu, a s tim u vezi izbjeći će i daljnje troškove takvog postupka. S tim u vezi tuženiku se skreće pozornost da u slučaju pravomoćnosti ove Presude ne bi bio u zastari niti mogući nastavni zahtjev tužitelja kojim bi tražio od tuženika da mu vrati sve ono što je naplatio temeljem ništetne odredbe. To stoga što je građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju početak tijeka zastare za mogući zahtjev za isplatu nastupit će tek s eventualnom pravomoćnosti ove Presude.

16. Zaključno treba naglasiti da ništetnost djela odredbe članka 7. Ugovora, koja se odnosi na naplatu naknade za obradu kredita, zbog razloga iz citiranog čl. 324. ZOO-a te odredbe čl. 55. st. 2. ZZP/14, koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, nije za sobom povukao ništetnost cijelog Ugovora pa je isti u preostalom djelu i dalje na snazi. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci Presude pod točkom I..

17. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na čl. 154. st 1. ZPP-a, s tim da su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika, "Narodne novine" broj: 138/23, dalje Tarifa prema vrijednosti predmeta spora koja je utvrđena na pripremno ročištu u iznosu od u iznosu od 275,00 eura.

Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to kako slijedi:

- iznos od 50,00 eura za sastav tužbe (Tbr. 7. točka 1. Tarife),
- iznos od 50,00 eura za sastav obrazloženog podneska od 23. travnja 2026. (Tbr. 8. točka 1. Tarife), jer se tužitelj tim podneskom očitovao o tuženikovom odgovoru na tužbu,
- iznosi od 50,00 eura za zastupanje na pripremnom ročištu/glavnoj raspravi održanoj 21. svibnja 2026.(Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- iznosi od 50,00 eura za zastupanje na ročištu - glavnoj raspravi održanoj 1. srpnja 2026.(Tbr. 9. točka 1. Tarife),

Prema tome tužitelju su ukupno za radnje punomoćnika temeljem Tarife priznati troškovi u iznosu od 200,00 eura. Pored troškova punomoćnika tužitelju su priznati i stvarni troškovi sudskih pristojbi za tužbu u iznosu od 26,55 eura i na presudu u iznosu od 30,00 eura, jer se u konkretnom slučaju ne radi o sporu koji je pokrenut na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa pa samim tim tužitelj nije oslobođen plaćanja sudskih pristojbi. Prema tome tužitelju su priznati troškovi u ukupnom iznosu od 256,55 eura. Svi naprijed navedeni troškovi bili su prema ocjeni ovog Suda tužitelju potrebni za konačni uspjeh u ovom sporu pa su mu isti i dosuđeni.

18. Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova zastupanja po punomoćniku odvjetniku za radnje navedene u prethodnoj točki obrazloženja iznad iznosa od 50,00 eura za svaku radnju do zatraženih 200,00 eura jer je u tom djelu

zahtjev za troškove postavljen previsoko, protivno na pripremnom ročištu utvrđenoj vrijednosti predmeta spora. Isti je odbijen i sa zahtjevom za naknadu troškova sudske pristojbe za presudu iznad priznatog iznosa od 30,00 eura do iznosa od 110,00 eura jer je i u tom djelu zatražio previsok iznos ne uzimajući u obzir stvarno utvrđenu vrijednost predmeta spora.

19. O zahtjevu za naknadu troškova pristupa punomoćnika na ročište za objavu presude bit će odlučeno naknadno ukoliko punomoćnik tužitelja pristupi na ročište za objavu.

20. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

Valpovo, 17. srpnja 2026.

Sudac
Goran Jokić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, koja se podnosi putem ovog suda, u roku 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena bez obzira što na isto nije pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako nije bila uredno obaviještena.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088a-e683b**

Kontrolni broj: **0bfac-ed822-2056d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.